

از سری منشورات امان

راهی جر این نیست!

(سرمقاله‌های نشریه مهدوی امان)

محمدصابر جعفری

فهرست مطالب:

۷.....	مقدمه
۷.....	سر مقاله‌هایی متفاوت!
▣ بخش اول؛ سرمقاله‌ها	
۱۱.....	هر آنکه این سخن به او می‌رسد!
۱۶.....	شرمندگی
۱۸.....	غربت امام
۱۹.....	کدام امری نامه؟
۲۱.....	جمع پریشانی‌ها
۲۴.....	وعده به فرداها
۲۷.....	این روزها
۳۰.....	رمضانی‌ترین انتظار
۳۳.....	سیصد و سیزده حاجی
۳۵.....	بر امام بر نمی‌آشوبند!
۳۹.....	قرار نیست تنها بیاید
۴۴.....	آذین جان
۴۷.....	تقوا در کار و ادعا
۵۰.....	بی‌سختی
۵۵.....	پذیرفتنی!
۵۸.....	ابقاء یا عزل؟
۶۱.....	به بهانه‌ای بسته است!
۶۷.....	یک انتخاب. رأی باطل
۷۰.....	طعم پشیمانی
۷۳.....	غاصبان زمان
۷۶.....	برگشت، شهامت یا ارتجاع
۷۹.....	ربیع همان بهار است!
۸۲.....	الگو
۸۶.....	نه آمده‌اند و نه می‌آیند
۹۱.....	افسوس، اگر...

- ۹۶..... بشارتی بزرگ در تلخی‌ها
- ۱۰۲..... لطفاً جدی بگیرید!
- ۱۰۷..... تغییر
- ۱۱۱..... آیا ظهور بسیار نزدیک است؟
- ۱۱۹..... پرونده‌ای که نباید بسته شود
- ۱۲۷..... کدامین آیه را دروغ می‌پندارید؟
- ۱۳۵..... کار برای خدا
- ۱۴۰..... خود را کمی جای او تصور کن!
- ۱۴۵..... مشغولت نو
- ۱۴۸..... راهی جز این نیست!
- ۱۵۱..... هابیل یا قابیل؟
- ۱۵۴..... خود را گم نکنیم
- ۱۵۹..... نتیجه برعکس
- ۱۶۲..... حکایت ما حکایت خُر است و حکایت او حکایت امام
- ۱۶۶..... محبت را که همه دارند!
- ۱۷۰..... و ما کدامیم؟
- ۱۷۴..... خط قرمز معرفت!
- ۱۷۹..... به ایشان بنگرید
- بخش دوم؛ یادداشت‌های دیگر
- ۱۸۵..... جدایی از امام (قسمت اول)
- ۱۹۰..... جدایی از امام (قسمت دوم)
- ۱۹۴..... نهم ربیع و عهدی دوباره
- ۱۹۸..... بیداری اسلامی، جنبش جهانی و مهدویت
- ۲۰۷..... وال استریت و مهدویت؟!
- ۲۱۰..... مختار، منتقم خون حسین علیه السلام نیست!
- ۲۱۸..... سلام بر بهاران
- ۲۳۳..... نهم ربیع، جشن و بیعت؛ چرا و چگونه؟!

سرمقاله‌هایی متفاوت!

آنچه پیش رو دارید با کمی تغییر یادداشت‌هایی است که به‌عنوان سرمقاله در شماره یک تا چهل و هفت دوماهنامه امان (ع) - که وابسته به بنیاد فرهنگی حضرت مهدی موعود (عج) و زیر نظر استاد قرآنی است - از فروردین ۱۳۸۵ تا فروردین ۱۳۹۳ نوشته شده است؛ البته چند یادداشت دیگر هم به عناوین مختلف در نشریه امان آمده بود که در این مقاله‌ها به عنوان یادداشت‌های دیگر اضافه شد. یادداشتی هم به عنوان «هر آنکس این سخن به او می‌رسد!» که در شماره چهل و دوم امان آمده بود به خاطر اهمیت در آغاز آمد.

این یادداشت‌ها هر یک حال و هوای خودش داشت. نوشتن یک یادداشت به عنوان سرمقاله گاه از نوشتن یک تحقیق و گزار علمی جدی سخت‌تر می‌شود. مخصوصاً وقتی سرمقاله قرار نیست مطابق برخی از سرمقاله‌ها و یادداشت‌های سردبیر، صرفاً با زبان خودمانی و احوالپرسی و تشکر باشد. قرار است متنی پدید آید که هم ارزش علمی داشته باشد و با انتقال نکاتی به مخاطب و به خود احترام بگذارد و هم نشانگر دغدغه‌ها و مسائل مهم و قابل طرح در مهدویت باشد. گاه مدت‌ها درگیر سوژه‌ای بودم تا بنویسم و گاه نیمه‌شب یا سحرگهی ذهنم درگیر رگیار کلمات می‌شد و قلم در دست بدون هیچ توفقی یکسره تمام پاراگراف‌ها را کنار هم می‌چیدم. گاه متنی را نیمه‌کاره مجبور می‌شدم رها کنم. کلمات متوقف می‌شد و دیگر ادامه نمی‌یافت. چند روزی می‌گذشت دوباره شبی، نیمه‌شب، صبح گاهی و... ناگاه کلمات متن را کامل می‌کردند یا اصلاً موضوع و متن تغییر می‌یافت. چیز دیگری می‌شد.

گاه سرمقاله‌ای را چندین بار برای خود می‌خواندم. اگر از متن لذت نمی‌بردم به بچه‌های تحریریه نمی‌دادم بعد برای اولین نفری که روبرو می‌شدم متن را می‌خواندم. شیرینی‌ها و تلخی‌های متن، سهولت و صعوبت آن را بررسی می‌کردم و اگر لازم بود اصلاح می‌کردم، پاراگرافی را حذف و یا متنی را اضافه می‌کردم. متن که آماده می‌شد اسناد را با کمک دوستان تحریریه بررسی و تکمیل می‌کردیم.

عزیزان همه این‌ها را «راهی جز این نیست» گذارده‌ایم که هم نام یکی از سرآهنگ‌هاست و هم بیانگر این روایت است که اهل بیت کشتی نجات‌اند و راهی جز آنان نیست و یا اشاره به این زیارت امام عصر است که «السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا سَيِّدَ اللَّهِ الَّذِي مَن سَلَكَ عِرْقَ مَكَّةَ؛ سلام بر تو ای تنها راه سوی خدا که غیر از آن هر راهی هلاکت است».